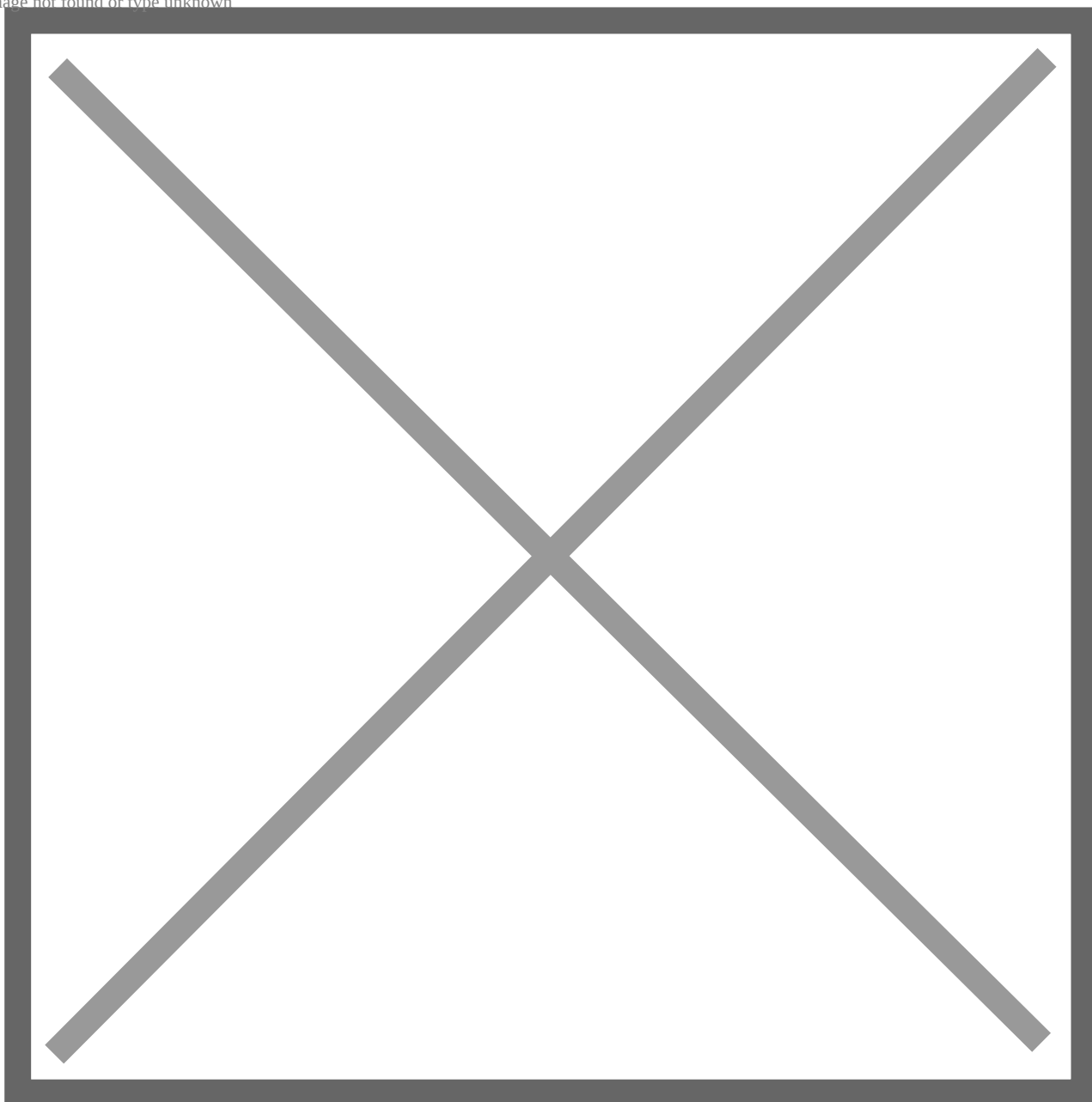

Οι κακοί και οι καλοί γεωργοί (ΙΓ΄Ματθαίου) (Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αδελφοί χριστιανοί, μας μιλούσε παραβολικά για έναν αμπελώνα, που φύτεψε ένας νοικοκύρης και τον εμπιστεύθηκε σε γεωργούς, για να του δώσουν καρπό. Και όταν πλησίασε ο καιρός της σοδειάς, ο νοικοκύρης έστειλε υπηρέτες στους γεωργούς, για να πάρουν τον καρπό του αμπελώνα. Αλλά οι κακοί γεωργοί, που δεν είχαν να δώσουν καρπό, γιατί ή-ταν σκληροί, κακοποίησαν τους υπηρέτες του νοικοκύρη τους. Κι όταν ο νοικοκύρης έστειλε και άλλους υπηρέτες στους γεωργούς, έκαναν και σ' αυτούς το ίδιο. Τέλος ο καλός και μακρόθυμος νοικοκύρης έστειλε στους γεωργούς του αμπελώνα του τον ίδιο του τον υιό, για να λάβει, σαν άμεσος αντιπρόσωπός του, τους καρπούς του αμπελώνα. Αλλά εδώ είναι, αδελφοί, που εκδηλώθηκε περισσότερο η κακία των γεωργών. Γιατί όταν αυτοί είδαν τον υιό του κυρίου τους, που ήταν ο νόμιμος κληρονόμος του αμπελώνα, όρμησαν κατ' επάνω του, τον έβγαλαν έξω από τον αμπελώνα και τον φόνευσαν, για να του πάρουν την κληρονομιά.

Τί σημαίνει η παραβολή αυτή του αμπελώνα, αδελφοί μου χριστιανοί; Αμπελώνας είναι ο ισραηλιτικός λαός, το έθνος αυτό που φύτεψε ο Θεός για ιεραποστολικό σκοπό προς τα άλλα έθνη. Διαβάστε το πέμπτο κεφάλαιο του προ-φήτου Ησαΐα, για να δείτε την αγάπη του Θεού στον αμπελώνα αυτόν, τον λαό του Ισραήλ. Έβαλε σ' αυτόν γεωργούς, τους αρχιερείς και γραμματείς και πρεσβυτέρους, για να τον διδάσκουν και να τον νουθετούν. Αλλά αυτοί παραμέλησαν το έργο τους, αδιαφόρησαν για την αποστολή τους και θεώρησαν ιδιοκτησία τον θείο αμπελώνα. Γι' αυτό και θανάτωσαν τους προφήτες, αυτούς τους πιστούς υπηρέτες του Θεού, και, το ακόμη χειρότερο, φό-νευσαν με φρικτό σταυρικό θάνατο τον ίδιο τον Υιό του Κυρίου τους, τον Ιησού Χριστό. Αυτόν πραγματικά τον είδαν σαν κληρονόμο του αμπελώνα, σαν βασιλέα του Ισραήλ, και, για να του πάρουν την κληρονομιά,

τον θανάτωσαν και μάλιστα έξω από τον αμπελώνα, όπως είπε η σημερινή ευαγγελική περικοπή, έξω από τα Ιεροσόλυμα - «έξω της πύλης»¹ έπαθε ο Χριστός.

Γιατί διαβάζεται η περικοπή αυτή τώρα, αδελφοί χρι-στιανοί; Γιατί πάμε για την μεγάλη γιορτή του Σταυρού, στις 14 Σεπτεμβρίου, και η Εκκλησία μάς προετοιμάζει με τα αναγνώσματά της για να γευθούμε καλύτερα την γιορτή αυτή, που είναι σαν την Μεγάλη Παρασκευή, γι' αυτό και τιμάται με νηστεία. Και το σημερινό Ευαγγέλιο, με την παραβολή των κακών γεωργών, μιλούσε για τον θάνατο του Χριστού, που κηρύττει τρανότατα η γιορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου. Και γι' αυτό τον λόγο σαράντα μέρες πριν από την γιορτή αυτή γιορτάζουμε την Μεταμόρφωση του Κυρίου, στις 6 Αυγούστου, που διακηρύττει την δόξα Του, ώστε λέει το Κοντάκιο της γιορτής αυτής, όταν δούμε τον Χριστό, στην γιορτή της Υψώσεως να πάσχει, να νοήσουμε ότι δεν πά-σχει από αδυναμία, αλλά εκούσια, γιατί είδαμε την δόξα Του και την δύναμή Του με την γιορτή της Μεταμορφώσεως.

Αδελφοί! Ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο για τους κακούς γεωργούς, αλλά εμείς ας πάρουμε την απόφαση να γίνουμε καλοί γεωργοί του θείου αμπελώνα. Γιατί και 'μας ο Χριστός μάς καλεί να εργαστούμε για τα κλήματα του αμπελώνα Του, δηλαδή, όπως ερμηνεύει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς,² για μας τους ίδιους, γιατί ο Κύριος είπε ότι εμείς είμαστε τα κλήματα του θείου άμπελώνα.³

Οι ψυχές, αδελφοί, που τρέχουν και εργάζονται με προ-θυμία στην ζωοποιό άμπελο και γίνονται κλήματά της και κοπιάζουν για χάρη του εαυτού τους και καλλιεργούν τους εαυτούς τους, όπως διδάσκει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, πρώτα-πρώτα περικόπτουν όλα τα περιττά· τα περιττά αποτελούν εμπόδιο στο να δώσουν άξιους καρπούς για την θεϊκή αποθήκη. Και ποιά είναι αυτά; Είναι ο πλού-τος, η ηδυπάθεια, η μάταιη δόξα, όλα τα μάταια, που ρέ-ουν και παρέρχονται, κάθε πάθος ψυχής και σώματος βδελυρό και πονηρό, όλος ο συρφετός των επηρμένων λο-γισμών της διάνοιας, κάθε άκουσμα και θέαμα και κάθε λόγος που μπορεί να βλάψει την ψυχή. Γιατί αν κανείς, λέει ο ιερός πατέρας, δεν φροντίζει με όλη του την επιμέλεια να κόβει και να καθαρίζει αυτά τα βλαστήματα της καρδιάς του, δεν θα δώσει ποτέ καρπό για την αιώνια ζωή.

Αλλά πρέπει, αδελφοί, ως καλοί εργάτες του θείου αμπελώνα, να δώσουμε καρπό, να ανθίσουν με αρετές τα κλήματά μας, να πιούμε το γλυκό κρασί του Χριστού και να αποκοπούμε από τις αμαρτωλές ηδονές των αισθητών πραγμάτων. «Το κλήμα - λέει ο άγιος Μάξιμος - κάνει το κρασί· το κρασί την μέθη· η μέθη την έκσταση. Λοι-πόν, το καλοφυτεμένο λογικό, που είναι το κλήμα, όταν καλλιεργείται με τις αρετές, γεννά την γνώση· η γνώση γεν-νά την καλή έκσταση, η οποία αποσπά τον

νου από την σχέση με την αίσθηση». ⁴

Και ο γλυκύτερος καρπός, που πρέπει να δώσουμε, αδελφοί, ως κλήματα πνευματικά φυτεμένα στην θεία άμπε-λο, την αγία του Χριστού Εκκλησία, είναι η ταπείνωση, που εικονίζεται και αυτή ως άμπελος. Και η οσία αυτή άμπελος, όσο αυξάνει, παρουσιάζει διάφορες μορφές. Άλλη όψη, μας λέει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, έχει στον χειμώνα των παθών και άλλη όταν φθάσει το θέρος των αρετών, αλλά όλες οι όψεις συμβάλλουν στην καλή καρποφορία αυτής της αμπέλου. Όταν, λέει ο όσιος πατέρας, αρχίζει να ανθίζει μέσα μας η σταφυλή της οσίας αυτής αμπέλου, της ταπείνωσης, αρχίζει να μη μας κάνει εντύ-πωση η ανθρώπινη δόξα και οι έπαινοι, αλλά αισθανόμα-στε κόπωση και μίσος προς αυτά και συγχρόνως βγάζουμε από μέσα μας τον θυμό και την οργή. Και όσο αυξάνει η άμπελος αυτή μέσα μας σκεπτόμαστε περισσότερο το φορ-τίο των αμαρτιών μας και θεωρούμε μηδέν και βδέλυγμα κάθε καλό που κάναμε. ⁵

Και όποιος, αδελφοί, καλλιεργεί καλά την οσία αυτή άμπελο, την ταπείνωση, αυτός αίρει πιστότερα τον Σταυ-ρό του Κυρίου, για την γιορτή του οποίου μας προετοιμά-ζει η Εκκλησία μας, αυτός γεύεται περισσότερο το πάθος του Χριστού, για το οποίο μας μιλούσε το σημερινό άγιο Ευαγγέλιο.

Αδελφοί! Ας ζητάμε την Χάρη του Θεού, για να εί-μαστε καλοί γεωργοί του θείου αμπελώνα, για να είμαστε καρποφόρα κλήματα ριζωμένα στην θεία Άμπελο, τον Χριστό μας και την αγία Του Εκκλησία, πίνοντες συνέ-χεια σ' Αυτήν και απ' Αυτήν το Κρασί, το γλυκό στάλαγμα του Σταυρού, το Αίμα του Χριστού, που γευόμαστε εδώ στην θεία Λειτουργία.

Υποσημειώσεις

1. Εβρ. 13,12
2. Προς Μοναχήν Ξένην, Φιλοκαλία τ. Δ' σ. 251.
3. Ιω. 15,1.
4. Αγίου Μαξίμου Δ'Εκατοντάδα 37 (Φιλοκαλία τ. Β').
5. Βλ. Κλίμαξ Αγίου Ιωάννου, Λόγος ΚΕ' Περί ταπεινοφροσύνης § 4. 5.

(Πηγή: Μητροπ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμία, Κυριακοδρόμιο Ευαγγελίων, έκδ. Περιοδικού "Θυμίαμα" Μάνδρα Αττικής, 1995, σ. 293-296).